

ÇAĞDAŞ MÜZİKAL FİLM ÖRNEKLERİNDEN THE GREATEST SHOWMAN'NİN GÖSTERGE BİLİMSEL ANALİZİ

• Doç. Dr. Sibel ÇELİK NORMAN*

ÖZET

Son yıllarda artış gösterse de sinema tarihinde önemli bir yere sahip olan müzikal film türüne ilişkin yerli literatürdeki araştırmaların sayıca az oluşu dikkat çekicidir. Bu doğrultuda çalışma kapsamında müzikal film türünün çağdaş örneklerinden olan *The Greatest Showman* filminin göstergebilimsel analizi yapılmıştır. Göstergebilimsel analiz de ise Charles Sanders Peirce'in göstergeden, nesneden ve yorumlayıcıdan oluşan üçlü gösterge modeli üzerinden film incelenmiştir. Araştırmanın temel sorusu *The Greatest Showman*'nin tematik mesajlarını iletmek ve izleyicisinde yankı uyandırmak için barındırdığı göstergelemin içine kodlanmış anlamların neler olduğunu açığa çıkarmak üzerine kurulmuştur. *The Greatest Showman*'nin hem türün son dönemdeki temsilcilerinden birisi olması hem de kültür endüstrisi tarihinin önemli figürlerinden olan Phineas Taylor Barnum'un hayatından kesitlere yer vermesi nedeniyle biyografi özelliğine sahip olması, inceleme için filmin başlıca tercih edilme nedenleridir. Göstergebilimsel olarak sirk çadırı, karakterlerin gerçek benliklerini kucaklamak için toplumsal normları aşan bir alan olarak gösterilmiştir. Kostümler bireyselliğin ve dönüşümün göstergesi olarak işlev kazanırken müzik ve şarkı sözleri karakterlerin arzularını, çatışmalarını ve ilerleyişlerini açığa çıkarmaktadır. *The Greatest Showman*'nin hırs, birlik ve kendini ifade etme üzerine etkileyici bir hikâye yaratmak için görsel ve müzikal unsurları başarılı şekilde bir araya getiren son dönem çağdaş müzikal türündeki filmlerden birisi olduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Müzikal, Müzikal filmler, Göstergebilim, Sinematografi, Film türleri.

* Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi, Sinema ve Televizyon Bölümü, scnorma@anadolu.edu.tr.,
ORCID: 0000-0002-5899-6053

SEMIOTIC ANALYSIS OF THE GREATEST SHOWMAN, AN EXAMPLE OF CONTEMPORARY MUSICAL FILM

• Assoc. Prof. Sibel ÇELİK NORMAN*

ABSTRACT

Although the number of studies on the musical film genre-an important facet of cinema history-has grown in recent years, research in the domestic literature remains limited. This study addresses this gap through a semiotic analysis of The Greatest Showman, a contemporary example of the genre. Using Charles Sanders Peirce's triadic model of signifier, object, and interpreter, the research explores the meanings encoded in the film's signs to convey thematic messages and engage its audience. The Greatest Showman was chosen for its dual significance as a recent representative of the musical genre and as a biographical account of Phineas Taylor Barnum, a pivotal figure in the culture industry. Semiotically, the circus tent is portrayed as a space that transcends societal norms, allowing characters to embrace their true selves. Costumes symbolize individuality and transformation, while music and lyrics reveal desires, conflicts, and character development. The study concludes that The Greatest Showman effectively combines visual and musical elements to craft a compelling narrative about ambition, unity, and self-expression, solidifying its place as a noteworthy contemporary musical film.

Keywords: Musical, Musical films, Semiotics, Cinematography, Film genres.

* Anadolu University, Faculty of Communication Sciences, Department of Cinema and Television, scnorma@anadolu.edu.tr,
ORCID: 0000-0002-5899-6053

1.GİRİŞ

Müzikal filmler, müzik, dans ve oyunculuğun bir araya geldiği türü temsil etmektedir. Genellikle dramatik, romantik veya komedi temalarını işler ve müzikal tiyatro oyunlarından uyarlanmaktadır. Hem sanatsal hem de eğlence açısından önemli bir türdür; müzik, dans ve oyunculuğun bir araya geldiği zengin ve karmaşık bir deneyim sunmaktadır. Ayrıca kültürel değişimleri de yansıtan türe ait filmler gösterime girdikleri dönemin sosyal ve politik meselelerini başarılı bir şekilde izleyiciye aktarmıştır. Örnek vermek gerekirse *West Side Story* 1950'lerdeki ırksal gerilimi, *Hair* ise 1960'lardaki karşı kültür hareketini konu almıştır. Müzikal filmler 1920'lerde sessiz filmlerin yerini almaya başlamasından bu yana türün, sinema tarihinde önemli bir yere sahip olduğu söylenebilir.

Müzikaller sahneye koyulması oldukça maliyetli yapımlar olması nedeniyle maddi sermaye, yetenek ve teknik üstünlük gerektirmekteydi. Yapımcının müzikal türde film çekebilmesi için başarılı sanatçı kadrosuna, orkestraya ve sahne tasarımcılarına ihtiyaç duymaktaydı. Bu durum, müzikallerin genellikle büyük stüdyoların yapabileceği yapımlar olarak kalmasına neden olmuştur (Abisel, 1995: 181-183). 1940'lardan 1960'lara kadar müzikal filmler Hollywood'un en popüler türlerinden biri haline gelmiştir. Bu dönemde *Singin' in the Rain*, *The Sound of Music* ve *West Side Story* gibi birçok klasik müzikal film üretilmiştir. Ancak 1970'lerden sonra müzikal filmlerin popülaritesi azalmaya başlamıştır (Nowell-Smith, 2003: 14-22). Bunun başlıca nedenleri olarak televizyonun yükselişi, film endüstrisindeki değişiklikler ve müzikal film çekme maliyetlerinin yüksek oluşu sayılabilir.

Yakın geçmişte ise özellikle 2000'lerin başları itibariyle *Chicago*, *Moulin Rouge!* ve *La La Land* gibi müzikal filmler gişe rekorları kırarak türün izleyiciler tarafından yeniden benimsendiği ve ilgi gördüğü söylenebilir. Türün sinema tarihindeki önemine ve son dönemdeki popülarliğinin artmasına rağmen müzikal filmler akademik anlamda üzerinde çok fazla tartışılan ve incelenen bir tür olmaktan uzak kalmıştır. Başlıca araştırmalar arasında Pandia ve Wira (2023), *The Greatest Showman*'nin anlatı yapısındaki değer değişimlerini; Mardewi ve arkadaşları (2022) *The Greatest Showman*'deki ana karakter Barnum'un liderlik ve sirkteki çalışma arkadaşlarını yönetme vasfını; Fitriani ve arkadaşları (2019) ise benzer şekilde *La La Land* filmindeki ana karakter Sebastian Wilder'in ahlaki gelişimini araştırmıştır.

Özellikle yerli literatürde müzikal filmleri konu alan çalışmaların sayıca az olmasına rağmen son yıllarda bu araştırmaların sayısında belirgin bir artış olduğu gözlenmiştir¹.

¹ Google Akademik sitesi (<https://scholar.google.com.tr>) üzerinden "müzikal film" başlıklı yapılan arama sonucunda müzikal film türünü konu edinen toplam on beş çalışmaya rastlanmıştır. Benzer şekilde YÖK Tez Merkezi sitesi (<https://tez.yok.gov.tr/>) üzerinden "müzikal film" tez başlıklı yapılan arama sonucunda toplam dört adet lisansüstü tez görüntülenebilmektedir. Söz konusu çalışmaların tamamı 2000 sonrası yayınlanmıştır.

Bu araştırmalar arasında Alço (2013), film müziklerinin gelişimini konu alırken Bektaş (2021) ise 1933’de gösterime giren *42nd Street* filminin egemen ideolojiyi nasıl desteklediğini ve yeni ideolojileri nasıl temsil ettiğini ele almıştır. Bolsu (2022), Peter Wollen’ın Godard’ın sinemasında esinlenerek ortaya koyduğu sinemanın yedi erdemi kavramları aracılığıyla müzikallerin 1970’li yıllardaki değişimini araştırmıştır. Doğaner (2022), *Dancer in the Dark* filminde müziğin ve dansın nasıl kullanıldığını ve tekniğin hangi ilkelere dayandığını filmin anlatı yapısıyla birlikte incelemiştir. Dönmez ve İmik (2022), popüler şarkılar veya ses sanatçılarının ön plana çıktığı Yeşilçam filmlerinde kullanılan müzik yapısının özelliklerini araştırmıştır. Okumuş (2017), *La La Land* filminin anlatı yapısı çözümleyerek metinlerarası olay örgüsünü ortaya koymuştur. Öztürk ve Yılmaz Güntay (2017), *Chicago* filmindeki dans sekanslarında ortaya konulan söylemi incelemiştir. Sağkan (2010), Türk sinemasından seçtiği müzikal filmlerin müzikal parçaları ve olay örgüsü arasındaki ilişkiyi John Mueller’in müzikal parça gruplandırması yöntemiyle incelemiştir. Taranç ve Tomak (2020), *Tommy ve Rocketman* filmlerini göstergebilim yöntemiyle çözümlenmiştir. Uğur (2019), *La La Land* filmindeki hareket unsurlarını ince lenerek filmin müzikal kodlarını ortaya koymuştur. Yılmaz (2009), örnekleme dahil ettiği Yeşilçam filmlerinde Anadolu insanına ait halk hikâyelerinde kullanılan motifleri sorgularken Yılmaz Güntay (2017) ise müzikal filmlerdeki dans sekanslarının ve karakterlerin sözsüz olarak seyirciye nasıl aktarıldığını araştırmıştır.

Bu çalışma ise literatürdeki diğer araştırmalardan farklı olarak hem müzikal film türünü tanıtmak ve türe dikkat çekmek hem de son dönemde türün örneği olarak karşımıza çıkan 2017 yapımı *The Greatest Showman*’nin gösterge bilimsel temelde incelemeyi amaçlamaktadır. Böylelikle filmdeki işaretler ve semboller incelenerek filmin anlatısı, karakterleri ve görsel motifleri içinde kodlanmış anlamlar ortaya çıkarılabilir. Ayrıca bu çalışma, filmin kimlik, hırs ve hayallerin peşinden koşmayı çevreleyen kültürel söylemleri hem yansıtmaya hem de şekillendirme biçimlerine ışık tutmayı amaçlamaktadır. Yöntem olarak Charles Sanders Peirce’in yaklaşımı benimsenerek göstergebilimsel çözümlenme kullanılırken, filmin seçilme nedeni hem çağdaş müzikal film türünün son dönemdeki bir temsilcisi olması hem de kültür endüstrisi tarihi açısından önemli bir yere sahip olan Phineas Taylor Barnum’un hayatından kesitlere yer veren biyografi niteliğine sahip olmasıdır. Biyografinin, döneminin kültürel, siyasal ve ekonomik koşullarını yansıtan bir tür olması da çalışmada bahsi geçen filmin tercih edilmesini sağlamıştır. Göstergebilim alanında çığır açan Peirce hem kitlesel hem de kişilerarası iletişimin temelini oluşturan karmaşık işaretler, anlamlar ve yorumlar ağını aydınlatan bir çerçeve sunmaktadır (Yakin & Totu, 2014). Peirce’in göstergeden, nesneden ve yorumlayıcıdan oluşan üçlü gösterge modelinin, *The Greatest Showman*’de gömülü olan sembolizm

katmanlarını incelemek için gerekli bir zemin sağladığı düşünülmektedir.

Araştırmanın merkezindeki temel soru, çağdaş müzikal film türünün örneği olarak *The Greatest Showman*'nin tematik mesajlarını iletmek ve izleyicisinde yankı uyandırmak için barındırdığı göstergelerin içine kodlanmış anlamların ne olduğudur. Hipotezler ise şu şekilde açıklanabilir:

1- *The Greatest Showman* altta yatan hırs, kabullenme ve kendini keşfetme temalarını iletmek için görsel imgeler, müzikal motifler ve karakter arketipleri de dahil olmak üzere çok çeşitli göstergeler kullanmaktadır.

2- Film, izleyicileri karakterleriyle ve onların mücadeleleriyle hem duygusal hem de entelektüel düzeyde ilişki kurmaya davet eden semiyotik bir anlatı inşa etmiştir.

2. MÜZİKALİN DOĞUŞU VE KÖKENLERİ

Uygarlığın başlangıcıyla eş zamanlı biçimde müzik, kültürlerin önemli bir parçası olarak hikâyeler anlatmak, önemli olayları kutlamak ve duyguları ifade etmek için kullanılmıştır. Nitekim arkeologlar Çin, Hindistan ve Mısır gibi eski uygarlıklara ait kemik flütler, davullar ve diğer müzik aletlerini gün yüzüne çıkarmışlardır. İnsanlık tarihinin ilk müzikal enstrümanları ritüellerde, törenlerde ve diğer kültürel etkinliklerde kullanılmıştır (Sachs, 2012: 45). Açık hava tiyatrolarında sahnelenen Yunan trajedilerinde müzik ve dans performansın ayrılmaz parçası olarak yer almıştır (Henrichs, 1994: 56-57). Antik Yunan'a dayanan erken tiyatro yapımları, Avrupada opera geleneğinin gelişmesinin de temelini atmıştır.

Müzikal performansı öne çıkan bir türü olan opera, on altıncı yüzyılda müzik ve dramayı birleştirerek deneyler yapılmasıyla İtalyada ortaya çıkmıştır. İlk operalar küçük ortamlarda sahnelenir ve genellikle mitolojik temalar ve karakterler içermektedir (Perry, 1958: 207-208). Zaman içinde opera ilgi görmeye başladıkça büyük sahnelerde, lüks kostümlerle ve karmaşık müzik düzenlemeleriyle icra edilmeye başlanmıştır. Sonuç olarak, insanlık tarihinin başlangıcına dayanan müzikal performansın kökenleri, uygarlığın ilk günlerinden operanın ortaya çıkışına kadar hikâye anlatmak, ritüelleri icra etmek ve duyguları ifade etmek için kullanılmıştır. Söz konusu müzik gelenekleri, müziğin ayrı bir sanat biçimi olarak gelişmesinin temelini atmıştır.

Müzikal ise yirminci yüzyılın başlarında ayrı bir sanat formu olarak ortaya çıkmıştır. Bu yeni türde hem eğlenceli hem de melodrama dayalı hikâyeler yaratmak için müzik, diyalog ve dans bir arada kullanılarak denenmeye başlanmıştır (Pramaggiore & Wallis, 2008: 389). Bilinen en eski müzikallerden biri prömiyeri 1927'de Broadway'de yapılan

Show Boat'tur (Solomon, 1989: 35). Show Boat, "Ol' Man River" ve "Can't Help Lovin' Dat Man" şarkıları başta olmak üzere müzik ve olay örgüsünü bütünleştirmesiyle dikkat çekmiştir. Ayrıca dönemin müzikalleri için alışılmadık bir durum olan ırkçılık ve melezleşme gibi ciddi sosyal sorunları da ele almıştır. Dönemin bir diğer öne çıkan müzikali ise prömiyeri 1934'te Broadway'de yapılan Everything Goes olmuştur. "I Get a Kick Out of You" ve "All Through the Night" gibi farklı tarzda müzikleri içeren Everything Goes, şovu hareketlendiren dans figürleriyle ön plana çıkmıştır (Savran, 2012: 534).

İlk müzikaller türün yıllar boyunca devam edecek geleneğini oluşturmuştur (Altman, 1992). Dansı ve koreografiyi ana unsur olarak kullanan müzikaller gösterinin eğlence değerini bu yolla artırmıştır (Babington, 2000). Show Boat ve Everything Goes gibi ilk müzikallerin başarısı, müzikalin popüler bir sanat formu haline gelmesine ve Amerikan kültürünün önemli bir parçası olmasına temel oluşturmuştur (Block, 2009: 19-20).

Müzikal film türü ise Hollywood'un önemli bir parçasıdır ve kökenleri sinemanın ilk günlerine kadar uzanmaktadır. 1927'de gösterime giren *The Jazz Singer* o dönemde büyük bir ilgi görmüştü. Babasının isteklerine karşı gelen ve oyuncu olan genç bir adamın hikâyesini anlatan filmin başrolünü Al Jolson üstlenmiştir. Senkronize sesli ilk uzun metrajlı film olması, *The Jazz Singer*'ı sinema tarihinde önemli bir noktaya taşımaktadır (Tankel, 1978: 21-22). Jolson'ın dönemin popüler şarkılarını seslendirdiği filmin müzik sekansları izleyiciler tarafından beğeni toplamış ve müzikal film türünün ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu başarının üzerine, Hollywood'ın önde gelen yapım şirketlerinden MGM (Metro-Goldwyn-Mayer), 1929'da *Broadway Melody*'yi gösterime sunmuştur. "You Were Meant for Me" ve "The Broadway Melody" başta olmak üzere sonradan kült haline gelecek şarkılara yer verilen yapım, gelecek yıllarda müzikal filmlerin standardını belirleyerek *Singin' in the Rain* ve *West Side Story* gibi klasiklerin yolunu açmıştır. Türün gelişmesindeki bir diğer önemli yapım ise 1933 yapımı *42nd Street* oldu. Büyük buhran sırasında popülerleşen bir Broadway müzikalinin hikâyesini konu alan film, koreografisini Busby Berkeley'in yaptığı dinamik dans sekansları içermektedir (Leff, 1999: 3-5).

Sonuç olarak müzikal film türünün kökenleri *The Jazz Singer*, *Broadway Melody* ve *42nd Street* gibi türün popüleritesini sağlayan önemli filmlerle sinemanın ilk günlerine kadar ulaşmaktadır. Sinemada ses teknolojisinin ortaya çıkışı, türün gelişmesinde çok önemli bir rol oynayarak müziklerin filmlere daha sorunsuz bir şekilde dahil edilmesini sağlamıştır.

3. ÇAĞDAŞ MÜZİKAL FİLM TÜRÜ

Klasik müzikal filmler tipik olarak aşk, hırs ve kurtuluş gibi evrensel temalar etrafında dönmekte ve sıklıkla arketipsel karakterler ve melodramatik olay örgüsüyle tasvir edilmektedir. Çağdaş müzikaller ise sosyo-politik sorunları, psikolojik ikilemleri ve varoluşsal kaygıları ele alarak daha karmaşık olan toplumsal konuları keşfetme eğilimindedir. Ayrıca klasik müzikallerin gösteriye ve eğlenceye öncelik verme eğiliminde olduğu, çağdaş muadillerinin ise izleyiciyi büyülemecilikten kaçınarak özgünlüğe ve duygusal yankılanmaya öncelik verdiği söylenebilir. Anlatı yapıları bakımından klasik müzikaller doğrusal bir anlatım yapısına bağlıdır ve filmlerdeki müzikal öğeler olay örgüsünü ilerletmek için süsleme görevi görmektedir. Buna karşılık çağdaş müzikaller, genellikle doğrusal olmayan hikâyeye anlatma tekniklerine ve parçalı anlatılara yönelerek olay örgüsünün ilerlemesine ve karakter gelişimine ilişkin geleneksel yaklaşımdan farklılaşmaktadır. Özetle klasik müzik filmleri ihtişam ve kaçış duygusu yaratmaya çalışırken çağdaş müzikaller daha farklı temaları, anlatıları ve üslup yaklaşımlarını benimsemektedir.

2001 yapımı *Moulin Rouge!* çağdaş müzikal film türünün önemli bir simgesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Baz Luhrmann'ın yönetmenliğini üstlendiği film, on dokuzuncu yüzyılda, Paris'te kabare sanatçısına aşık olan genç bir yazarın hikâyesini konu almaktadır. Yang'a göre (2008: 270), *Moulin Rouge!*'u çağdaş müzikal filmler arasında öne çıkaran başlıca neden geleneksel müzikallerin dışında filmin ortamıyla ve tonuyla uyumlu şekilde yeniden yorumlanan çağdaş pop şarkılarının kullanımınıdır.

Türün çağdaş örneklerinden bir diğeri ise 2016'da gösterime giren *La La Land* olmuştur. Damien Chazelle'in yönettiği film, günümüz Los Angeles'ında hayallerinin peşinden koşarken aşık olan bir caz piyanisti ile gelecek vadeden bir aktrisin hikayesini konu almıştır. *Moulin Rouge!* gibi, *La La Land* de hikayesine çağdaş kültürün unsurlarını dahil ederek geleneksel müzikali modern caz ve pop etkileriyle harmanlamıştır.

Çağdaş müzikal filmlerde öne çıkan eğilim, müzik deneyimini geliştirmek için teknolojinin kullanılmasıdır. 2020 yapımı *Hamilton*'da yönetmen Thomas Kail, dinamik ve sürükleyici bir müzik deneyimi yaratmak için canlı performans ve önceden kaydedilmiş görüntülerin bir kombinasyonunu kullanmıştır. Ayrıca filmde yakın plan çekimlerin ve dinamik kamera açılarının kullanılması performansların duygusal etkisini artırmış ve seyirci ile oyuncular arasında bir yakınlık ve bağ duygusu yaratmıştır. Benzer şekilde *Pitch Perfect* (2012) ve *Trolls World Tour* (2020) gibi diğer çağdaş müzikal filmler de ilgi çekici ve sürükleyici müzik deneyimleri yaratmak için teknolojiyi etkin kullanmıştır. Animasyonun ve görsel efektlerin kullanımı, film yapımcılarının ayrıntılı ve fantastik müzik dünyaları yaratmasına olanak tanırken, aynı zamanda performans ve müzik

içeriği açısından daha fazla yaratıcı kontrol ve esneklik sağlamıştır.

Müzikal film türü, ağırlıklı olarak beyaz, heteroseksüel ve güçlü oyuncu kadrosuna sahip olması nedeniyle çeşitlilikten ve temsil eksikliğinden dolayı sıklıkla eleştirilmektedir. Ancak son yıllarda, müzik kültürlerinin ve topluluklarının çeşitliliğini ve zenginliğini temsil etmeye çalışan yapımlar gösterime girmiştir. Bu akımın en dikkate değer örneklerinden biri, Jon M. Chu tarafından yönetilen ve 2021’de gösterime giren *In the Heights*’tır. New York’un çoğunlukla Latin kökenli insanların yaşadığı bir mahallesinde geçen film, büyük ölçüde Latin kökenli oyuncularından ve icracılardan oluşan bir kadroya sahiptir. Film; kimlik, topluluk ve Amerikan rüyası konularını müzik ve dansı kullanarak güçlü ve canlandırıcı bir umut hikâyesiyle anlatmıştır.

Çeşitliliği ve temsili ön plana çıkaran yakın tarihli bir diğer örnek ise Jonathan Butterell tarafından yönetilen ve 2021’de seyirciyle buluşan *Everybody’s Talking About Jamie* olmuştur. Film, İngiltere’nin Sheffield kentinde, travesti olma hayali kuran ve muhafazakâr toplumunun beklentilerine meydan okuyan genç bir eşcinselin hikâyesini konu almıştır. LGBTQ sanatçıları ve engelli oyuncuları içeren bir oyuncu kadrosuna sahip olan yapıım, ifade özgürlüğünü ve azınlıkları destekleyen toplulukların önemini vurgulamıştır. Her iki yapıım da müzikal film türünde daha fazla çeşitliliğe ve temsile yönelik büyüyen bir eğilimin yalnızca iki örneğidir. Film yapımcıları, içinde yaşadığımız dünyanın çeşitliliğini yansıtan hikâyeler anlatmanın önemini farkındalığıyla farklı kültürlerin ve toplulukların zenginliğini ve karmaşıklığını öven güçlü deneyimler yaratmak için müzik ve dansı başarılı bir şekilde beyaz perdeye taşımıştır.

4. YÖNTEM

Çalışma kapsamında *The Greatest Showman* filmi nitel araştırma yöntemlerinden göstergebilim yöntemi, Peirce’in yaklaşımı benimsenerek kullanılmıştır. Göstergebilim sembolik işaretlerin, sembolik sistemlerin ve bunların işlevlerinin incelenmesine odaklanmaktadır. Bazı araştırmacılar göstergebilimin kapsamına doğal dilleri de dahil ederken, diğerleri yalnızca dil dışı sembollerin incelendiği bir disiplin olarak göstergebilimi tanımlamaktadır (Atabek ve Atabek, 2007: 66). Bu disipline önemli katkılarda bulunan teorisyenler arasında Ferdinand de Saussure, Roland Barthes ve Charles Sanders Peirce öne çıkmaktadır. Göstergebilimin odak noktası göstergelerdir (Fiske, 2003: 62) ve göstergebilimin kapsamı iletişim araçları olarak kullanılan her türlü öğeyi içermektedir (Parsa ve Parsa, 2002: 1). Film çözümlerinde de göstergebilim sıklıkla tercih edilen bir yöntemdir. Göstergebilimde işaretler, anlamı aktaran unsurlardır ve kodlar, işaretlerin belirli bir kültürel bağlamda nasıl yorumlanacağını yöneten kurallar sistemidir

(Edgar-Hunt, Marland ve Rawle, 2012: 28-29). Peirce işaretleri ve onların anlamlarını iletişim bağlamında analiz eden göstergebilim teorisiyle tanınmakta ve onun modeli gösterge, nesne ve yorumlayıcı olmak üzere üç ana unsurdan oluşmaktadır. Göstergeyi, göstergenin işaret ettiği nesneyi ve göstergenin kullanıcılarını üçgenin üç köşesi olarak tanımlamıştır ve her köşe diğer iki köşeye iç içedir (Fiske, 2003: 63). Çalışma kapsamında da gösterge, nesne ve yorumlayıcı başlıkları altında film göstergebilimsel olarak çözümlenmiştir.

5. BULGULAR

2017 yapımı *The Greatest Showman*, Phineas Taylor Barnum'un (P. T. Barnum) mütevazı bir başlangıçtan yükselişini; çeşitli tuhaflıklar ve sanatçıların yer aldığı benzersiz bir sirk yaratarak bir gösteri dünyası menajeri haline gelmesinin öyküsünü anlatmaktadır. Film, kabullenme, bireysellik ve kişinin hayallerinin peşinden koşma temalarına güçlü bir şekilde odaklanarak drama, romantizm ve müzikal unsurlarını harmanlamıştır (Mardewi vd., 2022: 352).

4.2.1. Gösterge

Filmin başında Barnum'un kıyafetleri mütevazı ve onun işçi sınıfı geçmişini yansıtmaktadır. Şöhrete yükseldikçe gardırobunun daha abartılı hale gelmesi, onun bir şovmene dönüştüğüne işaret etmektedir. Giyimindeki değişiklik, değişen kimliğini ve statüsünü yansıtmaktadır. Sirk sanatçılarının giydiği kostümler ise onların benzersiz yeteneklerini ve kişiliklerini vurgulamak için tasarlanmıştır. Örneğin, Lettie Lutz'un sakallı kadın karakteri hem fiziksel görünümünü hem de güçlü sesini sergilemektedir. Bu, bireyselliğin sirkte kutlandığı fikrini vurgulamaktadır. Sirk çadırı ise filmde merkezi bir görsel işarettir. Karakterlerin ve izleyicilerin gerçeklikten kaçabileceği bir hayal gücü ve rüyalar alanını, çadır ise hem performansların büyüğü hem de karakterlerin özlemleri için bir sığınağı temsil etmektedir.

Görsel 1. *Filmin sirkteki gösteri sahnelerinden birisi.*

Filmde renk kullanımı sembolik anlamlar taşımaktadır (Barnwell, 2011: 112). Parlak, canlı renkler genellikle neşe, umut ve fantezi anlarıyla ilişkilendirilir. Bu renkler, sirk gösterileri ve müzikal gösteriler sırasında karakterlerin özlemlerini ve şovmenlik dünyasını yansıtarak hakimdir (Görsel 1). Ayrıca sıcak, renkli tonlar ile daha koyu, daha soğuk tonlar arasında bir kontrast kullanılmıştır. Bu karşıtlık, karakterlerin mücadelelerini ve zaferlerini yansıtmaktadır; daha koyu tonlar genellikle zorlukları ve çatışmaları temsil ederken, daha parlak tonlar başarı ve birlik anlarını ifade etmektedir.

Karakterlerin yaşamlarının ikiliğini göstermek için görsel ipuçları kullanılmıştır. Kafesli kuşların görsel motifi, karakterlerin özgürlük ve tatmin arzularını sembolize etmek için kullanılmıştır. Bu görüntü, Barnum'un "A Million Dreams" şarkısında özellikle belirginleşmektedir. Bu sembolik imgeleme Barnum'un mevcut koşulların ötesinde bir hayal dünyası inşa ettiği söylenebilir.

Filmde kullanılan şarkıların sözleri, karakterlerin duygularının, arzularının ve mücadelelerinin doğrudan göstergesidir. Örneğin "A Million Dreams" şarkısı, Barnum'un daha iyi bir yaşam özlemini ve canlı hayal gücünü ifade etmektedir. Sözler ayrıca karakterlerin iç çatışmalarını da ortaya koymaktadır. Barnum'un ve Carlyle'ın söylediğini "The Other Side" şarkısının sözleri Barnum'un başarı arzusunu ve Carlyle'ın risk alma konusundaki tereddütünü aktarmaktadır.

Sonuç olarak filmde kullanılan müzikal işaretler izleyiciyi sadece eğlendirmekle

kalmamakta aynı zamanda duyguları iletmek, karakterleri geliştirmek ve olay örgüsünü ilerletmek için bir anlatım aracı olarak da hizmet etmektedir (Savran, 2012). Sözler, melodiler, motifler ve sunum stilleri, izleyiciyi karakterlerin deneyimlerine kaptırmak ve onların düşünce ve duygularına dair iç görü sağlamak için bir arada kullanılmıştır.

Filmde yer alan dans performansları ve koreografi, karakterlerin duygularını ifade etmenin sözsüz bir yolu olarak hizmet etmiştir. Oyuncuların hareketleri ve jestleri neşe, özlem, tutku ve çatışma duygularını başarıyla seyirciye iletebilmiştir. Dans sekansları genellikle ilişkilerin dinamiklerini aktarmaktadır (Iyer, 2017: 123). “The Other Side” şarkısında Barnum ve Phillip Carlyle gelişen arkadaşlıklarını ve karşılıklı saygılarını yansıtmaktadır.

Karakterlerin dans stilleri ve performanslarındaki değişiklikler kişisel gelişimlerini ve dönüşümlerini yansıtmaktadır. Barnum’un çekingen hareketlerinden kendine güvenen şovmenliğe geçişi, onun yolculuğunu aktarmaktadır. Bu yüzden dans sekansları, toplumsal kısıtlamalardan ve kişisel sınırlamalardan kurtulan karakterleri sembolize edebilir. Bu özgürleşme anları, filmin kendini keşfetme ve kabul etme temalarıyla örtüşmektedir. Performatif işaretler, sirk gösterilerinin hayranlığını ve merakını yakalamaktadır. Görsel ve kinetik unsurlar hem karakterler hem de seyirciler için bir tür gerçeklerden kaçış sağlayarak neşe ve heyecan dolu anlar yaratmaktadır.

Toparlamak gerekirse filmdeki performatif işaretler karakterlerin duygularını, yolculuklarını ve ilişkilerini aktarmada çok önemli bir rol oynamıştır. Dans, fiziksel ifadeler ve sirk gösterileri, karakterlerin arzularını, zorluklarını ve zaferlerini iletmelerine izin veren sembolik diller haline gelmiştir. Bu işaretlerin, karakterlerin deneyimlerine derinlik ve duygusal yankı uyandırarak filmin hikâye anlatımını zenginleştirdiği söylenebilir.

Metinlerarası perspektife göre bir kelimenin, işaretin veya metnin anlamı, o kelimenin, işaretin veya metnin içinde bulunduğu bağlamdan bağımsız olarak belirlenmez. Aksine anlamı, söz konusu kelimenin, işaretin veya metnin diğer bağlamlardaki farklı işaret ve metinlerle olan ilişkileriyle belirlenmektedir (Aktulum, 1999: 61). Barnum’un hayatını referans alan filmde, Barnum & Bailey Sirk’ni kuran gerçek bir tarihsel figür olan Barnum’un hayatından belirli olayların dahil edilmesi, tarihine aşına olan izleyiciler için metinlerarası referanslar oluşturmaktadır. Bir şovmen ve girişimci olarak Barnum’un mirası, filme anlam katmanları kazandırmaktadır. Geçmiş hakkında bilgi sahibi olan izleyiciler, onun gerçek başarılarını filmdeki kurgulanmış tasvirle ilişkilendirebilir.

Film çadır, kostümler ve performanslar dahil olmak üzere tarihi sirkleri anımsatan görsel öğeler içermektedir. Bu imalar, eski zaman sirklerinin nostaljisini çağrıştırmakta ve eğlencenin kültürel tarihine bir bağlantı sağlamaktadır. Filmde Broadway

prodüksiyonlarını çağrıştıran şarkılar ve dans figürleri kullanılarak müzikal tiyatro geleneğinden yararlanılmıştır. Bununla birlikte çağdaş pop ve rock müziklerin de kullanılması, filmin modern müzik trendleriyle uyumlu olmasını sağlamıştır. Bu metinlerarası seçim, tarihi ortamlar ile çağdaş bir izleyicinin müzikal tercihleri arasında köprü kurmayı başarmıştır.

Sirk geleneğinin tasviri, tarihi eğlence biçimleriyle metinlerarası bağlantıları çağrıştırmaktadır. Sirk, bir merak ve gösteri kaynağı olarak zengin bir kültürel tarihe sahiptir ve film bu mirastan yararlanmaktadır. Filmin klasik müzik unsurları ile modern etkileri harmanlaması da kült haline gelmiş benzer türdeki filmlerin mirasından yararlandığını işaret etmektedir. Bu metinlerarası göndermeler, ikonik yapımlara aşina olan izleyicilerde yankı uyandırabilir.

Hayal ve rüya sahneleri, karakterlerin daha iyi bir yaşam ve daha parlak bir gelecek için özlemlerini sembolize etmektedir. Barnum'un içinde bulunduğu koşullardan kaçmaya yönelik çocukluk hayalleri, kendini geliştirmeye yönelik evrensel insan arzusunu temsil etmektedir. Bu nedenle hayallerin ve rüyaların karakterlerin eylemleri için itici bir güç görevi gördüğü söylenebilir. Barnum'un başarılı bir sirk yaratma hayalinin amansız arayışı da anlatıyı ileriye taşımıştır.

Gösterişli performanslar ve göz kamaştırıcı gösteriler, şovmenlik fikrini hem eğlendiren hem de aldatılabilir bir tema olarak sembolize etmektedir. Bu tema, yanılsama ve özgünlük arasındaki dengeyi sorgulatmaktadır. Eğlence için illüzyon yaratmak ile bireyleri kâr için sömürmek arasındaki gerilim, şov dünyasının doğası ve şovmenlerin sorumlulukları hakkında etik soruları da tartışmaya açmaktadır.

Karakterlerin fiziksel görünümleri ve hareketleri kişisel gelişimlerini sembolize etmektedir. Barnum'un kararsız bir oyuncudan karizmatik bir şovmene dönüşmesi, onun kendini keşfetme yolculuğunu görsel olarak yansıtmaktadır. Danslar veya paylaşılan sirk gösterileri gibi fiziksel etkileşimler, karakterlerin ilişkilerinin gelişimini sembolize etmektedir. Özellikle Phillip ve Anne'nin trapez düeti, artan bağlarını ve güvenlerini yansıtmaktadır.

4.2.2. Nesne

Nesne, işaretin temsil ettiği şeyi veya kavramı ifade etmektedir. *The Greatest Showman*'de nesnelere; hırs, şovmenlik, toplumsal kabul, aile ve bireysellik temaları dahil olmak üzere çeşitli biçimlerde yer almaktadır.

Film, klasik bir "yoksulluktan zenginliğe" anlatı kodunu takip etmektedir. Barnum sahip olduğu çok az maddi sermaye ile yolculuğuna başlayarak sirkıyla bir şovmen olarak öne

çıkılmaktadır. Bu kod, sıkı çalışma yoluyla yukarı doğru hareketlilik ve başarı olasılığına dair kültürel inançtan yararlanmaktadır. Anlatı, Barnum'un ailesi için daha iyi bir yaşam sağlama, şöhret ve başarıya ulaşma hayallerini gerçekleştirme hırsı tarafından yönlendirilmektedir. Anlatıyı ileriye götüren hem iç (karakterin kimlikle mücadelesi, kabullenme) hem de dış (toplumsal önyargılar, mali zorluklar) olmak üzere çeşitli çatışmalar kullanılmıştır. Karakterler zorluklarla yüzleşirken ve kişisel gelişim sürecinden geçerken, çatışmaların ve çözümlerin anlatısal kodu belirgindir. Çatışmaların çözümü genellikle karakterlerin kabul görmesi ve kendini keşfetmesiyle sonuçlanmaktadır.

Filmin Barnum'un şovmenliğine vurgu yapması ve ayrıntılı gösterilere yer vermesi, tarihsel eğlence ve yanılısama uygulamalarına gönderme yaptığını göstermektedir. Ayrıca zorluklara rağmen hayal kurmaya ve başarmaya cesaret eden bireyleri tasviri, hırs ve yenilikçilikle damgasını vuran gerçek tarihsel figürlerin metinlerarası referanslarından yararlandığını ortaya çıkarmaktadır. Başarı için çabalayan karakterleri tasvir eden film, Amerikan rüyasının metinlerarası idealleriyle bağlantı kurmaktadır. Filmin kabul, bireysellik ve kapsayıcılık temaları, kimlik ve toplumsal normları çevreleyen çağdaş tartışmalarla yankılanmaktadır.

Barnum'un sirk geleneksel normlara meydan okuyan, çeşitlilik içeren ve çeşitliliği kabul eden bir topluluğu temsil etmektedir. Anlatıdaki birlik ve kabullenme kodu, karakterlerin bireyselliği kucaklamaya ve birbirlerini desteklemeye yönelik toplu yolculukları etrafında dönmektedir. "This is Me" şarkısı ise sirk sanatçılarının kimliklerini ileri sürdükleri ve kabul edilmeyi talep ettikleri doruk noktasına ulaşan bir an olarak dikkat çekicidir.

Sirk çadırı karakterlerin umutlarını, hayallerini ve hayal gücünü kapsayan sembolik bir alan haline gelmiştir. Gerçek benlikleri, olabilecekleri ve toplumsal beklentilerden kaçabilecekleri güvenli bir sığınaktır. Çadırın canlı ve çeşitli performansları, ne kadar alışılmadık olursa olsun kişinin kimliğini benimseme fikrini yansıtmaktadır. Karakterler çadırın altında, kendilerini kabullenme yolculuklarını yansıtan bir kabulle ve toplulukla bir aradadır.

Fiziksel farklılıklara sahip karakterler, daha geniş kabulün ve bireysellik temalarının sembolleri haline gelmektedir. Performansları, geleneksel güzellik standartlarına meydan okumakta ve kişinin benzersiz özelliklerini benimsemesinin önemini anlatmaktadır. "This is Me" şarkısı, kendini kabullenmenin ve ayrımcılığa karşı meydan okumanın güçlü bir sembolik ifadesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Karakterlerin kimlik beyanı, kendilerini marjinalleştirilmiş hissedenler için bir toplanma çığılığına dönüşmektedir.

Sirk sanatçıları adeta bir aileyi sembolize etmektedir. Birlik ve destekleri, aidiyetin sadece kan bağıyla sınırlı olmadığı, birbirini kabul eden ve yüceltenlerde de bulunabileceği

fikrini somutlaştırmaktadır. Sirkteki çeşitli sanatçı kadrosu, kapsayıcılığın ve birliğin gücünü simgeler ve bu temsil, farklı geçmişlere sahip insanlar arasında bir iş birliği ve uyum mesajı içermektedir. Son olarak sakallı kadın ve Tom Thumb gibi karakterler, önyargı karşısında dayanıklılığı simgelemektedir. Başarıları toplumsal normlara meydan okurken yeteneğin ve bireyselliğin görünüşle sınırlı olmadığı fikrini pekiştirmektedir.

Performans işaretleri, her karakterin yeteneğinin benzersizliğini vurgulamaktadır. Sakallı hanımın güçlü şarkı söylemesi, trapez sanatçısının cüretkâr akrobatik ve diğer hareketleri, kişinin bireysel yeteneklerini kucaklamasının önemini ortaya çıkarmaktadır. Bu nedenle karakterlerin performanslarını kendilerini ifade etmenin bir yolu olarak kullandıkları söylenebilir. Karakterler, performanslarını kendilerini ifade etmenin bir yolu olarak kullanmaktadır. Sirk, sanatçıların geleneksel güzellik ve yetenek standartlarına meydan okuyarak kendilerini otantik bir şekilde ifade edebilecekleri bir mekân olarak karşımıza çıkmaktadır.

Sirk, karakterlerin bireyselliklerini ve benzersiz yeteneklerini ifade etmeleri için ideal mekân görevini üstlenmektedir. Film, beklentilere uymak yerine kişinin gerçek benliğini kucaklamasına yönelik kültürel kodlara sahiptir. Karakterlerin performansları ve eylemleri, kişisel kimliğin öne çıkarılabileceği ve kamusal alanda sergilenebileceği fikrini güçlendirerek, kendini ifade biçimleri haline gelmektedir. Karakterler potansiyellerini gerçekleştirmek ve film evrenindeki yerlerini bulmak için kişisel yolculuklara çıktıkça kendini keşfetmenin kültürel kodları ortaya çıkmaktadır. Ayrıca sirk, karakterlerin toplumsal normlara meydan okumak ve kimliklerini savunmak için sanatsal yeteneklerini kullanarak kendilerini güçlendirdikleri bir alan haline gelmektedir.

4.2.3. Yorumlayıcı

Yorumlayıcı, göstergenin izleyici veya izleyici tarafından anlaşılmasını veya yorumlanmasını ifade etmektedir. *The Greatest Showman* yorumlayıcı, bireysel izleyicilere ve onların kültürel geçmişlerine, kişisel deneyimlerine ve duygusal tepkilerine bağlı olarak değişiklik gösterebilir.

Müzikal sekanslar ve performanslar sırasında filmin kamera hareketleri dinamik ve sürükleyicidir. Bu hareketlerin sirk gösterilerinin enerjisini ve gösterisini yakalayarak seyirciyi gösterilerin görkemine kaptırdığı düşünülebilir. Gösteriler sırasında geniş planların kullanılması gösterinin ölçeğini gösterirken, yakın planlar hem oyuncuların hem de seyircilerin duygusal ifadelerini yakalamaktadır (Edgar-Hunt, Marland ve Rawle, 2012: 124-125). Bu kombinasyon, performansların duygusal etkisini aktarmaya yardımcı olabilir. Görsel işaretler aynı zamanda karakterlerin kişisel gelişimlerini ve dönüşümlerini de yansıtmaktadır. Karakterler zorlukların üstesinden geldikçe fiziksel görünüşleri ve

tavırları gelişerek içsel değişimlerinin ipuçları verilebilir.

Belirli müzikal motifler ve melodiler film boyunca tekrarlanarak bir süreklilik ve duygusal yankılanma duygusu yaratmaktadır. Bu motifler, hikâye anlatımını zenginleştirerek belirli karakterler veya temalarla ilişkilendirilir. Ayrıca şarkı dütlerinin dinamikleri genellikle karakterler arasında gelişen ilişkileri yansıtmaktadır. Phillip ve Anne arasındaki “Rewrite the Stars” şarkısı yasak aşklarını ve karşılaştıkları zorlukları anlatmaktadır. Bununla birlikte filmdeki müzikler olay örgüsünün ilerlemesinde önemli bir rol oynamaktadır. “Come Alive” şarkısı, Barnum’un sirki popülerlik kazanmaya başlamasıyla anlatıyı ileriye taşımaktadır. Barnum’un mücadele eden bir hayalperestten kendine güvenen bir şovmene dönüşmesi, değişen performans tarzına ve müzik seçimlerine de yansımaktadır.

Müzikal işaretler, duygusal katarsis için araç görevi görmektedir. Lettie Lutz ve topluluk tarafından “This is Me” şarkısının güçlü sunumu, izleyicinin duygularıyla yankılanan bir kendini kabul etme ve güçlendirme mesajı vermektedir. Ayrıca filmin çağdaş müzik örneklerini tarihi bir ortamda kullanması izleyicide farklı bir müzikal deneyim yaşatmaktadır. Bu kaynaşma, geçmişle bugün arasındaki uçurumu kapatmaya hizmet ederek hikâyeyi modern izleyicilerle ilişkilendirilebilir kılmaktadır.

The Greatest Showman geleneksel cinsiyet rollerine ve güzellik standartlarına adeta meydan okumaktadır. Sakallı kadın ve trapez sanatçısı Anne Wheeler gibi karakterler, benzersiz yeteneklerini ve görünüşlerini benimseyerek toplumsal normların dışına çıkmıştır. Ayrıca film, kadınları güçlü, yetkilendirilmiş rollerde canlandırarak ve yeteneklerini ön plana çıkararak kadınların geleneksel beklentilerin ötesine geçebileceği fikrini desteklemiştir. Fiziksel görünümleri veya yetenekleri nedeniyle başlangıçta marjinalize edilen karakterler tasvir edilerek kültürel kabul ve içerme kodları ele alınmıştır. Sirk, farklılıkların dışlanmak yerine kutlandığı bir alan olarak yansıtılmıştır.

Barnum mütevazı bir başlangıçtan başarıya yükselmektedir. Bu kod, sıkı çalışma ve kararlılıkla Amerikan rüyasını gerçekleştirmeye yönelik kültürel ideallerden yararlanmaktadır (Abisel, 1995: 191-192). Ayrıcalık ve prestij dünyasında gezinirken alt sosyoekonomik geçmişe sahip bireylerin karşılaştıkları zorluklara da filmde başarılı bir şekilde değinilmiştir. Film, şöhretin ve şov dünyasının cazibesinin kültürel kodlarına sahiptir. Eğlence endüstrisinde yaşayan karakterlerin tanınma, zenginlik ve popülerlik isteklerini irdelenmiştir. Aynı zamanda şöhretin karanlık tarafı da sunularak, gergin ilişkiler ve etik ikilemler gibi başarıyla birlikte gelen fedakarlıklar ve zorluklar vurgulanmıştır.

Görsel 2. Phillip Carlyle ve Anne Wheeler karakterleri.

Phillip Carlyle (beyaz bir adam) ve Anne Wheeler (siyah bir kadın) arasındaki romantik ilişki, tarihsel bağlamlarda ırk ilişkileri ve sosyal tabularla ilgili kültürel kodları ele almaktadır. Çiftin ilişkileri, ırklar arası romantizm etrafındaki kültürel kodları keşfetmek ve toplumsal normları sorgulamak için bir araç görevi görmektedir (Görsel 2). Bununla birlikte sirk grubu, daha önce marjinalize edilmiş veya izole edilmiş karakterlerin güçlü bağlar ve destek sistemleri oluşturmak için bir araya geldiği bir aileyi temsil etmektedir. Topluluğun kültürel kodu ve kabul, karakterlerin sirk içindeki bağlantıları aracılığıyla tasvir edilmiştir ve aidiyet duygusu izolasyon duygularına karşı koymaktadır.

Sirk, karakterlerin bireyselliklerini ve benzersiz yeteneklerini ifade etmeleri için ideal mekân görevini üstlenmektedir. Film, beklentilere uymak yerine kişinin gerçek benliğini kucaklamasına yönelik kültürel kodlara sahiptir. Karakterlerin performansları ve eylemleri, kişisel kimliğin öne çıkarılabileceği ve kamusal alanda sergilenebileceği fikrini güçlendirerek, kendini ifade biçimleri haline gelmektedir. Karakterler potansiyellerini gerçekleştirmek ve film evrenindeki yerlerini bulmak için kişisel yolculuklara çıktıkça kendini keşfetmenin kültürel kodları ortaya çıkmaktadır. Ayrıca sirk, karakterlerin toplumsal normlara meydan okumak ve kimliklerini savunmak için sanatsal yeteneklerini kullanarak kendilerini güçlendirdikleri bir alan haline gelmektedir.

5. SONUÇ

Araştırmanın ortaya koyduğu ilk hipoteze göre film, hırsın karmaşıklığını ve derinliğini yansıtan çeşitli göstergelerle doludur. Özellikle, baş karakter P. T. Barnum'un hırsı, görsel imgeler aracılığıyla izleyiciye aktarıldığı tespit edilmiştir. Barnum'un evinin sade ve mütevazı görüntüsü, onun beslediği büyük hayallerin ve hırsın bir yansıması olarak sunulmuştur. Aynı zamanda gösterinin büyüsunü ve spektakülün gücünü temsil eden parlak kostümler, ışıklandırma efektleri ve set tasarımları da hırsın sembolik göstergeleri olarak açıklanabilir. *The Greatest Showman* sadece hırsı değil aynı zamanda kabullenme ve kendini keşfetme temalarını da görsel ve işitsel göstergelerle işlemiştir. Karakterlerin içsel yolculukları, müzikal motifler ve şarkı sözleri aracılığıyla derinleştirilmiştir. Örneğin "This Is Me" şarkısı, farklılıklarını kabul etme ve kendi değerlerini keşfetme mücadelesi veren karakterlerin güçlü bir ifadesi olarak filmde yer almaktadır. İkinci hipoteze göre film, izleyicileri karakterlerle ve onların mücadeleleriyle duygusal ve entelektüel düzeyde ilişki kurmaya davet eden semiyotik bir anlatı inşa etmiştir. Karakterlerin dil, jest ve mimikleri, izleyicilerle duygusal bir bağ kurmalarını sağlayan semiyotik göstergelerdir. Ayrıca, filmdeki diyaloglar ve iç monologlar, karakterlerin iç dünyalarını ve duygusal karmaşıklıklarını anlamamıza yardımcı olmaktadır.

Gösterge bakımından filmde kullanılan görsel imgelerin ve kostüm tasarımlarının, karakterlerin kimliklerini, duygularını ve içsel dönüşümlerini yansıttığı tespit edilmiştir. Örneğin Barnum'un giyim tarzındaki değişiklikler, onun kişisel büyüme ve statüsündeki değişimi sembolize ederken, sirk sanatçılarının kostümleri benzersiz yeteneklerini ve kişiliklerini vurgulamak için tasarlanmıştır. Ayrıca karakterlerin iç çatışmalarını ve duygularını yansıtan müzikal motifler ve sözler de önemli bir gösterge olarak işlev görmektedir. Nesne olarak filmde temsil edilen kavramlar ve değerler, karakterlerin hırsı, kabullenme arayışı, toplumsal kabul ve aidiyet gibi temalar etrafında şekillenmektedir. Sirk, farklılıkların kutlandığı bir mekân olarak tasvir edilmesi, toplumun çeşitliliği kabul etme ve herkesin kendini ifade etme hakkını vurgulamaktadır.

Barnum'un hikâyesi, Amerikan rüyasını takip eden ve toplumsal normlara meydan okuyan bir yolculuğu simgelemektedir. Sirk ise marjinalleştirilmiş bireyler için bir sığınak ve aile ortamı sunarak toplumun çeşitliliğini kutladığı ve bireysel farklılıkları kabul ettiği söylenebilir. Ayrıca filmdeki karakterlerin kişisel gelişimleri ve dönüşümleri, içsel çatışmalarla ve toplumsal normlarla mücadele ederken, kabullenme ve kendini keşfetme süreçlerinde ilerlemeleri, nesne olarak temsil edilebilir. Yorumlayıcı açıdan ise müzikal motiflerin tekrarı, duygusal süreklilik ve karakter gelişimi için bir araç olarak kullanılırken, görsel imgelerin dinamizmi ve kamera hareketleri seyirciyi gösterinin içine çekmektedir. *The Greatest Showman* geleneksel cinsiyet rollerine ve güzellik standartlarına

meydan okuduğu için filmde ele alınan toplumsal normlara meydan okuma, kabullenme ve kişisel gelişim gibi konuların izleyicinin duygusal ve entelektüel tepkilerini etkileyebileceği söylenebilir.

Sonuç olarak *The Greatest Showman*'nın hırs, birlik ve kendini ifade etme üzerine etkileyici bir hikâye yaratmak için semiyotik ve sinematografik unsurları başarılı bir şekilde bir araya getirdiği söylenebilir. Bu çalışmanın da bundan sonra alanda yapılması muhtemel müzikal film türünü inceleyen ve tartışan yeni araştırmalara temel oluşturması ümit edilmektedir.

KAYNAKLAR

- Abisel, N. (1995). Popüler Sinema ve Türler. İstanbul: Alan.
- Aktulum, K. (1999). Metinlerarası İlişkiler. İstanbul: Öteki.
- Alço, P. (2013). Sinema ve Müzik: Kısa Tarihsel Bir Bakış. İdil Dergisi, 2(7), 135-149.
- Altman, R. (1992). Sound Theory, Sound Practice. New York: Routledge.
- Atabek, G. & Atabek, Ü. (2007). Medya Metinlerini Çözümlemek: İçerik, Göstergebilim ve Söylem Çözümleme Yöntemleri. Ankara: Siyasal.
- Babington, B. (2000). Launder and Gilliat. Manchester: Manchester University Press.
- Barnwell, J. (2011). Film Yapımının Temelleri (Çev: Güleğül Altıntaş). İstanbul: Literatür.
- Bektaş, E. (2021). Sinema, İdeoloji ve Müzikal Tür İlişkisi Bağlamında 42. Cadde Filmi Üzerine Bir İnceleme. Türk Medya Akademisi Dergisi, 1(1), 44-62.
- Block, G. (2009). Enchanted Evenings: The Broadway Musical from 'Show Boat' to Sondheim and Lloyd Webber. New York: Oxford University Press.
- Bolsu, P. (2022). Karşı Sinema Örneği Olarak 1970'li Yılların Müzikal Filmleri. (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Ankara: Başkent Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Doğaner, S.Y. (2022). Melez Bir Anlatım Olarak Karanlıkta Dans. Turkish Online Journal of Design Art & Communication, 12(3), 833-845.
- Dönmez, Y.E. & İmik, Ü. (2022). Şarkılı Filmler: Yeşilçam. İnönü Üniversitesi Kültür ve Sanat Dergisi, 8(1), 101-107.
- Edgar-Hunt, R., Marland J. & Rawle, S. (2012). Film Dili (Çev: Senem Aytaç). İstanbul: Literatür.
- Fiske, J. (2003). İletişim Çalışmalarına Giriş (Çev: S. İrvan). Ankara: Bilim ve Sanat.
- Fitriani, R., Natsir, M., & Lubis, I.S. (2019). The Moral Development of the Main Character Sebastian Wilder Portrayed in La La Land Movie (2016). Jurnal Ilmu Budaya, 3(1), 92-98.
- Henrichs, A. (1994). "Why Should I Dance?": Choral Self-Referentiality in Greek Tragedy. Arion: A Journal of Humanities and the Classics, 3(1), 56-111.

- Iyer, U. (2017). Dance Musicalization: Proposing a Choreomusicological Approach to Hindi film Song and Dance Sequences. *South Asian Popular Culture*, 15(2-3), 123-138.
- Leff, L.J. (1999). "Come on Home with Me": "42nd Street" and the Gay Male World of the 1930s. *Cinema Journal*, 39(1), 3-22.
- Mardewi, T., Sofyan, E., Indriyani, F., & Dewi, N. (2022). The Leadership of Phineas Taylor Barnum in the Greatest Showman Movie. *Interaction: Jurnal Pendidikan Bahasa*, 9(2), 351-361.
- Nowell-Smith, G. (2003). *Dünya Sinema Tarihi* (Çev: Ahmet Fethi). İstanbul: Kabancı.
- Okumuş, F. (2017). La La Land Filminin Metinlerarası Evrende Göğe Yükselişi. *Journal of Selcuk Communication*, 10(1), 320-334.
- Öztürk, S. & Yılmaz Güntay, G. (2017). Bir İletişim Formu Olarak Dansın Film Anlatısına Etkisi: "Chicago Örneği". *e-Gifder*, 5(2), 1045-1072.
- Pandia, B.S. & Wira, C. (2023). Moral Value Changes in the Musical Movie of "The Greatest Showman". *English Kinds*, 2(1), 89-101.
- Parsa, S. & Parsa, A.F. (2002). *Göstergebilim Çözümlenmeleri*. İzmir: Ege Üniversitesi.
- Perry, C.D. (1958). Classical Myth in Grand Opera. *The Classical Journal*, 53(5), 207-213.
- Pramaggiore, M. & Wallis, T. (2008). *Film: A Critical Introduction* (2nd ed.). Hong Kong: Pearson.
- Sachs, C. (2012). *The History of Musical Instruments*. New York: Dover.
- Sağkan, A. (2010). *Türk Sinemasında Yapılan Müzikal Filmlerde, Müzikal Parçalar ve Olay Örgüsü Arasındaki İlişki*. (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Eskişehir: Anadolu Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Savran, D. (2012). "You've got that thing": Cole Porter, Stephen Sondheim, and the Erotics of the List Song. *Theatre Journal*, 64(4), 533-548.
- Solomon, M. (1989). *The History of Motion Pictures: From Silent to Sound*. New York: Castle Books.
- Tankel, J.D. (1978). The Impact of The Jazz Singer on the Conversion to Sound. *Journal of the University Film Association*, 30(1), 21-25.

- Tarañ, R. & Tomak, M. (2020). Sinemada Göstergebilimsel Analiz Üzerine Müzikal Film Örnekleri: Tommy (1975) ve Rocketman (2019) Filmleri. *Pearson Journal of Social Sciences & Humanities*, 5(5), 58-84.
- Uğur, A. (2019). Sinema ve Dans Arasındaki İlişki: Müzikal Filmlerinde Hareket İmge. *SineFilozofi*, 189-199.
- Yakin, H.S.M. & Totu, A. (2014). The Semiotic Perspectives of Peirce and Saussure: A Brief Comparative Study. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 155, 4-8.
- Yang, M. (2008). *Moulin Rouge! and the Undoing of Opera*. *Cambridge Opera Journal*, 20(3), 269–282.
- Yılmaz, B. (2009). *Türk Sinemasında Müzikal Filmlerin Halk Hikâye Motifleri Bakımından İncelenmesi*. (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Ankara: Gazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Yılmaz Güntay, G. (2017). *Müzikal Filmlerin Dans Sekanslarında Bedenin ve Sinematografik Yapının Anlatıyı İnşası*. (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Ankara: Gazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Film Listesi

- Berger, F., Gilbert, G., Horowitz, J. & Platt, M. (Yapımcı) ve Chazelle, D. (Yönetmen). (2016). *La La Land* [Sinema Filmi]. ABD.
- Bohling, A., Furnish, D., Reid, D. & Vaughn, M. (Yapımcı) ve Fletcher, D. (Yönetmen). (2019). *Rocketman* [Sinema Filmi]. ABD.
- Brooks, P., Handelman, M. & Banks, E. (Yapımcı) ve Moore, J. (Yönetmen). (2012). *Pitch Perfect* [Sinema Filmi]. ABD.
- Brown, M. & Luhrmann, B. (Yapımcı) ve Luhrmann, B. (Yönetmen). (2001). *Moulin Rouge!* [Sinema Filmi]. ABD.
- Freed, A. (Yapımcı) ve Kelly, G. & Donen, S. (Yönetmen). (1952). *Singin' in the Rain* [Sinema Filmi]. ABD.
- Griffith, R. E. (Yapımcı) ve Wise, R. (Yönetmen). (1961). *West Side Story* [Sinema Filmi]. ABD.
- Herbert, M., Carlton, P. & Milchan, A. (Yapımcı) ve Butterell, J. (Yönetmen). (2021). *Everybody's Talking About Jamie* [Sinema Filmi]. ABD.
- Kail, T. & Seller, J. (Yapımcı) ve Kail, T. (Yönetmen). (2020). *Hamilton* [Sinema Filmi]. ABD.

- Mark, L., Chernin, P. & Topping, J. (Yapımcı) ve Gracey, M. (Yönetmen). (2017). The Greatest Showman [Sinema Filmi]. ABD.
- Miranda, L-M., Hudes, Q. A., Sanders, S., Bergman, A. & Jacobs, M. (Yapımcı) ve Chu, J. M. (Yönetmen). (2021). In the Heights [Sinema Filmi]. ABD.
- Persky, L. & Butler, M. (Yapımcı) ve Forman, M. (Yönetmen). (1979). Hair [Sinema Filmi]. ABD.
- Richards, M. (Yapımcı) ve Marshall, R. (Yönetmen). (2002). Chicago [Sinema Filmi]. ABD.
- Russell, K. & Stingwood, R. (Yapımcı) ve Russell, K. (Yönetmen). (1975). Tommy [Sinema Filmi]. ABD.
- Shay, G. (Yapımcı) ve Dohrn, W. (Yönetmen). (2020). Trolls World Tour [3B Animasyon]. ABD.
- Thalberg, I. & Weingarten, L. (Yapımcı) ve Beaumont, H. (Yönetmen). (1929). Broadway Melody [Sinema Filmi]. ABD.
- Windeløv, V. (Yapımcı) ve Trier, L. V. (Yönetmen). (2000). Dancer in the Dark [Sinema Filmi]. ABD.
- Wise, R. (Yapımcı & Yönetmen). (1965). The Sound of Music [Sinema Filmi]. ABD.
- Zanuck, D. F. (Yapımcı) ve Bacon, L. (Yönetmen). (1933). 42nd Street [Sinema Filmi]. ABD.
- Zanuck, D. F. (Yapımcı) ve Crosland, A. (Yönetmen). (1927). The Jazz Singer [Sinema Filmi]. ABD.